

U ryb karpiowatych oznaczanie wieku na podstawie łusek nie napotyka na specjalne trudności. Specjalnie interesującą jest łuska łososia, z której odczytać możemy nie tylko wiek ryby, ale poniekąd „koleje” jej życia, to znaczy stwierdzić, ile lat dany okaz przebywał w wodzie słodkiej, a jak długo w morzu.

Jak widać na załączonej schematycznej rycinie (ryc. 2) w okresie pobytu w wodzie słodkiej, łosoś zakłada skłeryty wąskie, co stoi w ścisłym związku z małą (stosunkowo) intensywnością żerowania; w wodzie morskiej, przy obfitem odżywianiu się, pierścienie bardzo znacznie się rozszerzają i wybitnie różnią się od słodkowodnych. Z łuski łososia wprawny badacz umie odczytać nawet jego powrotne wędrówki do wody słodkiej oraz okresy tarła. Ale wnikanie w te sprawy, jako zbyt szczegółowe i zbyt trudne, zanadto by rozszerzyło ramy tego artykułu, który ma być jedynie ogólnym wprowadzeniem wędkarza w metody praktycznego oznaczania wieku ryb.

Mówiąc o badaniu przy pomocy łusek wieku ryb, nie można jednak ominąć sprawy węgorza. Wbrew dość powszechnemu mniemaniu, że „węgorz łusek nie ma”, jednak ten gatunek je posiada (patrz ryc. 3); są one jedynie bardzo drobne i siedzą głęboko w skórze, tak że po zeszkobaniu jej ostrym skalpelem dopiero łuski możemy zobaczyć. Na łuskach węgorza są widoczne bardzo dobrze granice poszczególnych lat wzrostu; jednak nie mogą one służyć do ścisłego określenia wieku ryby, gdyż u węgorza łuski zakładają się dopiero wówczas, gdy osiągnie on około 15 do 19 cm długości ciała. Tak więc łuski tego gatunku charakteryzują nam jedynie okres, jaki upływa od chwili osiągnięcia przez okazy długości ciała wyżej podanej, do momentu połowu.

